

videre Fremme, og jeg antager, at, hvis ikke alle Julemærker flaae feil, da vil der vistnok, naar Sagen kommer til anden Behandling, fremkomme et rigt Udvalg af Forslag, som vi jo altsaa til den Tid kunne faae at vælge imellem, og slutte os til dem, som nærmest fremme overeens med vore Anskuelser.

M. Sørensen: Det Hovedspørgsmaal, som ikke er synderlig berørt, og som forekommer mig at være det vigtigste ved denne Lov, det er: hvad kan Folket eller Staten taale at give i Pension, og paa hvilken Maade kan den være tjent med at ordne Pensionsvæsenet? Det kan aldrig være andet end Statens Gavn at have dygtige og rettsafne Embedsmænd, som have en passende Løn for deres Gjerning og have Udstig til at ernæres af Staten, naar de ikke længere kunne tjene Staten. I forrige Tider var der slet ingen Vanstuelighed ved Pensionsvæsenet; den troe Embedsmand, som havde tjent sin Tid indtil han blev aflægs, var, uden nogen Pensionsslov, altid sikker paa at faae hvad han i sin gamle udtjente Alder, naar hans Forretninger ophørte, rigelig kunde leve af; yngre pensionerede Embedsmænd kjendte man saa godt som intet til, thi det var kun yderst sjældent, at yngre Embedsmænd afgik paa Pension, men saa kom de saakaldte Reductioner, ikke Reductioner til at formindste Pensionsslisten, men Reductioner, som bleve til Resolutioner, til Forøgelse af Pensionsvæsenet, Reductioner, som skulde gjøre en heel Deel Forandringer i Embedernes Besættelse, bortførte mange baade ældre og yngre Mænd af Stillingerne og derved give Plads til flere unge, saaledes at eet og samme Levebrød blev samtidig besat mange Gange med Mange, der fortærede Brødet (Katter), som jeg kunde nævne Exempler paa, ja endog besat med fire Embedsmænd, paa eet Embede til at have Levebrød af, det vil ikke sige, at Fire skulde leve af det Samme som den Ene tilforn havde at leve af, men det vil sige, at fire Gange saameget til at leve af for disse blev udredet af Statskassen, idet de i kort Tid afgik den ene efter den anden med deres fulde Gage i Pension. Dette blev altsaa et nyt System, og Fortsættelsen af dette System er, at der kan afskediges uden videre, reduceres uden videre, medens

Embedsgageringen er den samme, men Besættelsen med Personer stedse forandres, stedse forøges, de Afgaaede faae omtrent deres Embedes fulde Løn i Pension, og afløse hinanden, saaledes at det bliver til Levebrød i Pension og til Levebrød i Embedet. Altsaa Fortsættelsen af et saadant System, som man har besvaret sig over, vil man nu gjøre til en Pensionsslov, da dog selv de, der finde Pensionsvæsenet at være Statens Grundpille og Embedsmændenes Livsstøtte, tilstaae, at det er foruroligende og forbausende den Grad, Pensionsvæsenet har naaet til; under en saadan Foruroligelse mener jeg, man aldrig kan gjøre noget uflogere, end ved Lov at stadfæste til Uforanderlighed et saadant Pensionsvæsen, som nu dog ikke er andet end en Stadfæstelse af det, som er foregaaet i den nærmeste Fortid, en Stadfæstelse af det forøgede Pensionsvæsen, og det forøgede Embedsvæsen. Det nærværende Lovudkast til at ordne og til at bestemme dette, gjør det altsaa bindende. Ifødetfor at forbyde det, at reformere det, saa gaae vi, hvis vi vedtage denne Lov, hen og stadfæste de Misbrug, som vi selv have besvaret os over, idet nu hvilken som helst Embedsmand blot for en Tjeneste af eet Aar osv. er berettiget til Pension. Jeg hørte vel i Gaar af den ærede Ordfører, at man saaledes maatte sikkre unge Embedsmænd med Hensyn til Grundlovens § 22, og jeg skal ikke nægte, at naar denne § bliver anvendt saaledes, at Regjeringen uden videre afskediger Embedsmænd i Skottetal eller i stort Enkelttal, saa er det unægtelig en vanstuelig Stilling, Embedsmanden har, og han maa vel spørge, hvoraf han saa skal leve? men idet saa Rigsdagen vilde gaae hen og sige: vi sikkre Dig dit Levebrød med saa store Parter af din Løn, saa Du rigelig kan leve, saa Du kan være rolig fra den Side, og saa disse Levebrød besættes med andre Mænd, som efter saa Aar kunde gaae samme Vej, hvad bliver saa Folgen deraf? Det bliver en Forsørgelsesanstalt, saa stor og saa mageløs, at Staten umulig kan bære den, det vilde da blive Folgen af Grundlovens 22de §. Men er der derimod kun Tale om enkelte utroe Embedsmænd, hvis Bestyrelse er af den Art, at de ikke ved Lov